

CESUR DENİZCİ

AYŞENUR KURTULUŞ PELTEK

ÇİZER: AFRA ELİF

YELKENLER FORA

Ellerinin titremesi taşıdığı küçük bavul yüzünden belli olmuyordu. Yüzünden süzülen damlacıkları da sıcağa bağlayabilirdiniz. Yelkenleri izlemek için başını yukarı kaldırdığında düşen şapkasını sürükleyen rüzgâr, hızlı başlayacak bir yolculuğun habercisi sayılırdı.

“Pars, bu taraftan!” diye çağırdı babası onu yanına. Geminin güvertesine dayanmış kalastan çıkmadan önce koşup yakaladı şapkasını. Bavulunu yere koyup şapkasını sıkı sıkı yerleştirdi kıvrıkcık saçlarına. Etrafta koşuşturan denizcilerin başla-

rındaki bandanaları görünce “Keşke ben de kendime güzel bir tane seçseydim.” diye geçirdi içinden. Dur bakalım, bu daha ilk yolculuğun, daha neler neler öğreneceksin denizler ve dalgalarla, gemilerle ve rüzgârla ilgili.

Bu ilk binişi değildi Bella’ya ama ilk uzun seferine çıkıyordu babasıyla. Babası “Hazır mısınız?” diye sorduğunda bir kaşını kaldırıp gözlerini kırpa kırpa düşünmüştü.

“Hazır mıyım? Neye hazır mıyım?”

Tek ve güçlü bir “Hah!” çıkmıştı Kaptan Dora’nın ağzından ki bu gülmek demek... Bu kahkahayla zıplamıştı Pars yerinden.

“Acaba daha ne kadar büyümeyi bekliyorsun delikanlı? Yola çıkmaya hazır değil misin hâlâ?”

“Aaa... Haaa-zı- rım... Evet evet, HAZIRIM!”

“Tam tahmin ettiğim gibi. Yanına çok fazla eşya alma, sabah erkenden hazır ol!”

Sonunda! İşte o gün geldi. Bu soruyu sormasını o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Kolaysa sen sor koskoca Kaptan Dora’ya “Acaba ben ne zaman gelebilirim seninle, sevgili babacığım?” diye. Ah hah hah haa! Düşünmesi bile komik. Bir o

kadar da ürkütücü. Ben olsam ben de sormazdım, asla! İşte Pars da o yüzden son bir yıl boyunca, her yeni sefere çıkılacağı günlerin öncesinde babasının etrafında pervane olur, her isteğini yerine getirirdi. Bella için hazırlıkları kontrol eder, tayfalarla ilgilenir, yeni rota için hesaplamalar yapar ve hazır olduğunu belli etmeye çalışırdı.

Ah Kaptan Dora! Pars'ın tüm bu çabasını görmedi mi sanıyorsunuz? Her yaptığıyla gurur duymadı mı? O çabaladıkça ve işini ciddiye aldıkça dolmadı mı koca kaptanın koca gözleri? Belli etmez ki hiç. O, Kaptan Dora çünkü! Ve işte böyle çalışkan ve titiz olmalıydı Kaptan Dora'nın oğlu, gemisinin ve mesleğinin varisi. Sağlam, azimli ve gururlu, kararlı ve istikrarlı. İstediklerini elde etmenin zorlukları olduğunu bilmeli, öğrenmeliydi.

Pars bavulunu yatağının yanına koyup güverteye çıktı. Tüm eşyalar bir gün önceden yüklenmişti gemiye, tayfa hazır. Halatlar çözüldü, merdiven toplandı. Kaptan Dora, Pars ve tüm tayfa son kez ellerini kaldırıp selamladılar sevdiklerini. Artık yola çıkma vakti! Kaptan Dora komutu verdi.

“Yelkenler fora!”

KAPTAN DORA

Dora Pamiya büyük denizciydi. Tüm denizcilerin saygı duyduğu ve çok sevdiği bir kaptandı. Çıktığı uzun yolculuklar ve gittiği uzak ülkeler onu diğerlerinden ayıran en önemli özelliği idi. Çok iyi hesap ederdi yanına alması gerekenleri. Tayfasının sayısını, boyunu, kilosunu bile hesaplardı. Kaç kişi ne kadar iş yapar? Kim ne yer, ne içer? Yanlarına alacakları erzak ne kadar yer kaplar? Gemiyi zorlayacak ya da yavaşlatacak hiçbir fazlalık taşımazdı. O meşhur bordo deri kaplı defteri hesaplarla ve notlarla doluydu kaptan kamara-

sındaki küçük ahşap masasında. Diğer kaptanlar gibi gereksiz gösterişten de hep uzak durmuştu. Dolaplar, ıvır zıvırlar, hatıralık eşyalar, giyilmeyen kıyafetler olmazdı kamarasında. Hele de her kaptanın en büyüğünden yaptıırıp koca haritalar serdiği, sonra da üstünde yiyip içip uyukladığı o kocaman masalardan, dönen kolçaklı ahşap koltuklardan da yoktu kamarasında.

Dora Pamiya mütevazılığını sadece başarılarını anlatırken bir kenara koyardı. Kolay mı o kadar gün uçsuz bucaksız denizlerde yol almak? Kim yapabiliyorsa anlatsın tabii ki gururla, göğsünü gere gere. Bir de şapkasından ödün vermezdi. Kocaman kuş tüyünün süslediği o büyük siyah şapkasından. Tüyler dökülmeye yüz tutsun, hemen yenilerdi. Heybetli adamdı doğrusu. Gemisi Bella kıyıya yanaşırken görmeliydiniz Kaptan Dora'nın o ciddi yüzünü. Güverteden indiğinde daha da büyük görünürdü boyu posu. Çizmelerini yere tak tak vurarak yürüyüp karşılayanları selamlardı hafif gülümsemesiyle.

Kimdi peki en heyecanlı bekleyeni? Kıvrır kıvrır saçları alnına düştüğünden rüzgâr esip de yana savurmasa göremezdiniz o mavi gözleri kolay ko-

lay. Babasının merdivenin ilk basamağından inip yanına gelişini beklerken gömleğini kabartan kalp atışlarını görürdünüz gözlerinizle. Kaptan Dora yaklaştığında hayranlıktan açık kalan ağzını kapatır, duruşunu dikleştirir, yakasını düzeltip ellerini beline koyardı. Kaptan Dora gibi dimdik durarak karşılardı babasını.

Kaptan Dora bu defa sadece elini omzuna koyup “Merhaba, evlat!” deyip yoluna devam edince ne yapacağını şaşırır Pars. “Ne oldu şimdi? Neyi yanlış yaptım ki? Sarılırdı her zaman. Hediyeler getirirdi. Kızdırdım mı yoksa?”

Kaptan Dora arkasını dönüp “Haydi evlat!” deyince birden toparlanıp hızlı adımlarla yetişti babasına. Gittiler doğruca Balıkçı Tigi’nin barınağına...

HAYALPEREST

“Gitmek istiyorum buralardan.”

“Nereye peki?”

“Nereye olursa.”

“O nasıl laf öyle? Nereye olursaymış. Sen hiç düşündün mü bize ne olacak diye?”

“Düşünmediğimi mi sanıyorsun? Uzun zamandır planlıyorum ben bunu!”

“Ah, demek uzun zamandır!”

“Plan yapmadan böyle bir işe kalkışacağımı düşünmen garip.”

“Uzun zamandır planladığın bir şeyi benden saklamana ne demeli?”

“İyice oturup düşünmeden, araştırıp sorgulamadan, tartıp biçmeden söylemenin ne anlamı olurdu?”

“Birlikte düşünürdük!”

“Neyi?”

“Gitmeyi...”

“Ben kimseyi peşimden bir bilinmeyene sürüklemem!”

“Şimdi ne olacak peki? Bırakıp gidecek misin?”

“O nasıl söz! Birlikte gideceğiz elbette.”

Tartışma biraz daha uzadı ama ben sana olup biteni kısaca anlatayım diyorum. Cümlelerin sonunu “anlatayım istersen” diye bağlamıyorum dikkatini çekerim. Anlatmamı merakla beklediğinin farkındayım çünkü ben de merakla izledim olan biteni.

Ah gençlik! Cesaret! Arayış, isyan, merak, gözü karalık! Ne ararsan var, tam maceraya atlamalık. Bu genç de öyle bir genç ki... Yerde duramaz, ele avuca sığmaz, hareketsiz yapamaz. Sıradanlıktan bir hayli uzak.

Bak yaşıtlarına, çoktan düzen tutturdular, dirsekleri çürüdü aynı masaya dayanıp çalışmaktan. Evlerinin kapı kulpları düştü açılıp kapanmaktan. Kim bilir kaç boya sürüldü duvarlarına üst üste defalarca? Halıları yıprandı, koltuk döşemeleri yer yer döküldü, yemek takımları çoktan eksildi kırıla kırıla. Akranları evden işe gittikleri yolu gözü kapalı giderler hiç şaşmadan. İşten çarşıya, çarşıdan pazara, pazardan eve... Kimi zaman da pikniğe, düğüne...

Nasıl böyle gözü kapalı gidilir bu yollar? Çünkü ezberlediler. Neden? E hayat böyle. Neden? Nasıl olsun ki başka? Neden? Başka türlü olamaz mı? Aah! Buna da neden diye sorma canım! Ne olacaktı ki başka? Doğarsın, büyürsün, okursun, işin olur, evin olur, ailen olur, çalışırsın falan filan işte! Ama o öyle mi? O öyle mi? Cesaret! Arayış, isyan, merak, gözü karalık! Ne ararsan var, tam maceraya atlamalık. Bu genç de öyle bir genç ki... Bunları zaten söylemişim, değil mi!

Kiminle tartışıyordu öyle diye soracaksın, söylüyorum: Eşiyse tabii ki. Evet, bizimki de evlendi. Evet evet, çalışıyor ama farklı işler yaptı hep. Denedi, yanıldı, tekrar denedi; meraklı çünkü. Evleri

var elbette ama bu beşinci. Tepedeki ev çok rüzgâr alıyordu. Arka sokaktaki ev çok arkada kalıyordu, aslında başta sakindi ama sonra çok sessiz geldi. Üçüncüyü hatırlamıyorum. Sonra göl kenarındaki eve taşındılar. Kullanılan ahşaplar yeterince ilaçlanmamış, tahta kuruları yüzünden şimdiki evlerine taşındılar.

Morsalkım Sokağı numara 5, köşeyi dönmeden önceki üçüncü ev. Yeşil kapılı, taş basamaklı, iki katlı, beşik çatılı, mavi panjurlu, bahçeli, manzarası şehre bakan, işe yakın ama çarşıya uzak olan... Hani ilk gördüğünde hayran olduğu, çalışma masasını pencerenin önüne, kitaplığı ve dinlenme koltuğunu dolabın yanına koyduğu ev. “Tam hayalimdeki ev!” dememiş miydi son eşyaları da kamyonundan indirip taşımacıları uğurlarken? Günler sürmemiş miydi yerleşmeleri? Bahçenin çitlerini boyamış, saksılıkları onarmış, akan çatıyı tamir etmiş, sızdıran muslukları değiştirmişti. Çimlerin ortasındaki yürüyüş taşlarını kaldırıp toprağı düzleştirmiş, taşları yeniden yerleştirmişti.

Tam bir hayalperest! Peki hayalperest insanların en büyük ortak özelliği nedir? Hayal kurmaları. Bizimki hayal kurmaya devam etti ve tabii

ki yeni hayallerine bu ev de dar gelmeye başladı. Hatta bu mahalle, bu kasaba, bu ülke! Daha neler, gidecekmış de ne olacakmış acaba? Hayal kurma demiyorum, canım. Burada kur, oturduğun yerden kur, gitmek de nereden çıktı şimdi?

Tartışma o günlük bir yere varamayacaktı ve bunu ikisi de biliyordu. Birbirlerini çok seviyorlardı ve ortak noktada buluşacaklarına da inanıyorlardı. Sonra konuşurlardı.

ADALAR

Pars, babasını takip ederken hâlâ onun kendisine neden soğuk davrandığını düşünüyordu. Yürürken hep ileriye bakardı ama bu defa gördüğü sadece ayakkabılarının ucuydu. Kaptan Dora durunca o da durdu ve nereye geldiklerini anlamak için etrafına baktı. Balıkçı Tigi'nin barınağına gelmişlerdi. Tigi ağları kontrol ediyor, açılan boşlukları bulup elindeki iple onarıyordu. İşine dalmış da geleni gideni fark etmeyecek kadar odaklanmış sandınız değil mi? Pars da öyle sandı ama gözlerini çevirmeden selamladı Tigi her ikisini.